

1

Jak jsme se seznámili s Hamáčkem

Učitelé se mohou měnit, ale naše třída pořád zůstává. Naší původní třídní učitelkou byla Miroslava Drábková, které jsme přezdívali Drábinka. To ona byla autorkou památného výroku, že jsme pekelná třída. Po ní se stal naším novým třídním Hamáček.

Když se poprvé před námi objevil, mysleli jsme si, že to bude změna k lepšímu. Ne že bysme snad proti Drábince něco měli, ona nemohla za to, že je naše třídní, a my jsme nemohli za to, že jsme její třída.

Takový je totiž osud. Ten si své oběti nevybírání. Anebo vybírá podle nějakého zvláštního klíče, který je zahalen rouškou tajemství.

Stejně jako život. Hlavně ten budoucí, o kterém nám Drábinka často říkala: „Radši si ani nepřejte vědět, co na vás čeká. Nebudu vám nic prozrazovat, ale můžu vám naznačit, že nic veselého to nebude.“

Takhle temně nám to vždy Drábinka naznačovala. Ale my jsme si z toho nic nedělali, protože jsme věděli, že život je veselý a jen dospělí, zvláště učitelé, se nám ho čas od času pokoušejí znechutit. Bohužel, někdy dost úspěšně. Jenže my máme svou partu, a tak znechucování ze strany dospělých statečně čelíme.

Nejvíce statečný jsem myslím já, i když Mirek si to o sobě myslí taky. Čenda a Aleš tolik stateční nejsou, protože Aleše zajímá hlavně jídlo a Čendu částečně holky. A já soudím, že když chce člověk být statečný, tak by se neměl rozptylovat. A už vůbec ne holka-ma.

Ale jak říkám, původně jsme doufali, že bychom si s Hamáčkem mohli polepsit. To proto, že jsme ho jen viděli, ovšem ještě nezažili. Zážitky měly teprve přijít.

Tím prvním byla Hamáčková zahajovací hodina. Když jsme k jeho uvítání povstali, zavelil: „Posadte se, žáci! Jistě se divíte, proč jsem vám neřekl milí žáci. Důvod je velice prostý. Nechci vám nadbíhat, loudit o vaši přízeň, či dokonce podlézat. I když vím, že jsou i takoví učitelé, kteří chtějí být oblíbení za každou cenu. Avšak já, protože si své ceny cením, rozhodně za každou cenu oblíbený být nechci. Doufám, že mi rozumíte.“

„Ne,“ odpověděli jsme svorně.

„To nevádí,“ řekl Hamáček. „Ostatně do školy chodíte mimo jiné také proto, abyste rozum teprve postupně nabírali, protože jak praví jedno moudré lidové přísloví, žádný učený z nebe nespádl. Ne že bych si snad myslel, že někdo z vás se do nebe dostane, ale na druhé straně nelze vyloučit, že mnozí z vás padnou pěkně na ústa, a to krátce před vysvědčením, které se neúprosně blíží, anebo těsně po něm. Teď mi doufám rozumíte?“

„Doufáme, že ne,“ odpověděli jsme zasmušile.

„To nevádí,“ zopakoval Hamáček. „Až mě lépe poznáte, tak pochopíte. Už za dob svých studií jsem se těšil, jakou přezdívkou si od svých žáků vysloužím. Doufám a těším se, že to bude přezdívkou Kruřas. Chci sice být spravedlivý, ale především hodlám být přísný. A támhleten, co se tak hloupě šklebí, okamžitě půjde k tabuli. Jak se jmenuješ?“

„Bořík,“ řekl jsem.

„Hezké jméno,“ řekl Hamáček, „dobře ti ho rodiče vybrali. Jestlipak víš, v kterém roce byla bitva u Telče?“

Chvilí jsem předstíral, že usilovně přemýšlím, ale nakonec jsem to vzdal.

„Nevím.“

„To stačí. Můžeš si jít zase sednout.“

Jako zkoušení to bylo jaksi neúplné. Chyběla známka.

„Můžu se na něco zeptat?“

„Jistě. Zvídavosti si u žáků cením. Copak by tě zajímalo?“

„Dal jste mi nějakou známku, nebo nedal?“

„Nedal,“ řekl Hamáček, „zatím ne. Každopádně by sis měl ale zapamatovat, že u Telče nikdy žádná významná bitva nebyla.“

„Takže to byl jen chyták?“ zeptala se nejspíše Palhounová.

KRUTÝ
TRÍDNÍ UČITEL
HAMÁČEK

„Přesně tak,“ souhlasil Hamáček.

Ve třídě to zmateně zašumělo.

„Takže to si máme pamatovat nejen všechna historická data, která skutečně byla, ale i ta, která nikdy nebyla?“ řekla nedůvěřivě Teckertová, která seděla s Palhounovou v jedné lavici.

„To je přece nesmysl,“ vzbouřil se Mirek.

Hamáček na něho ostře pohlédl. „Chceš snad říct, že vás hodlám učit nesmysly?!“

„To ne, chtěl jsem jen říct, že se přece nemůžeme učit, co nikdy nebylo,“ začal se zaplétat Mirek.

Kruřas Hamáček se záłudně usmál. „Budete se učit, co vám řeknu. A o tom nehodlám s nikým diskutovat. Kdy byla bitva na Bílé hoře?“

„1621,“ přihlásil se okamžitě Bohoušek.

„A bitva u Telče?“

„Ta nebyla.“

„Konečně jeden inteligentní žák,“ zaradoval se Hamáček. „Jak se jmenuješ?“

„Bohoušek.“

„Tak takhle nějak byste postupně měli být inteligentní všichni. A pevně doufám, že brzy tomu tak bude.“

Podíval jsem se na Čendu a Mirek se podíval na Aleše. Asi nám všem čtyřem bylo jasné, že i Kruřas Hamáček podlehne kouzlu Bohouškova šplhounství.

Neznám sice učitele, který by veřejně přiznal, že šplhouny miluje, ale ve skutečnosti tomu tak je. A Bohoušek byl v tomhle směru velmi zdárný vejlupek. Námi opovrhován, a u dospělých, zvláště pak u rodičů, velmi oblíbený.

Častokrát nám byl také dáván za příklad, čímž se nám znechtuil ještě víc.

Ale takový je osud. To si nestěžuju, to jen konstatuju. Dokud bude škola, budou šplhouni, a dokud nás rodiče budou vychovávat, bude existovat i nespravedlnost.

To se teprve změní, až když my sami se staneme dospělými a pomstíme se na svých dětech. Neboť takový je života běh a řád života, jak říká moje pekelecká babička, která je velmi moudrá osoba.